

Truslen fra oven

I begyndelsen af oktober 2014 fandt to skovarbejdere ved Lumby i British Columbia i Canada en bombe, der lå halvt begravet i et bjergområde i den østlige del af staten. Bombeeksperter blev straks tilkaldt og kunne fastslå, at der var tale om en bombe fra det japanske Projekt Fu-Go. Bomben blev bortsprængt på stedet, hvor den havde ligget i omkring 70 år og udgjort en potentiel trussel. Den 3. november 1944 lettede verdens første interkontinentale våben fra Japans østkyst. Målet efter den 8.000 km lange flyvetur var det nordamerikanske kontinent. Brandbomber og personelminer skulle skabe panik og nedbryde amerikanernes moral. Næste fase kunne blive biologiske våben. I perioden november 1944-april 1945 sendte Japan 9.300 Fu-Go ballonbomber mod Nordamerika. Japans hemmelige terrorvåben blev en militær fiasko, men fik indflydelse på ufomytens udvikling i slutningen af 1940'erne.

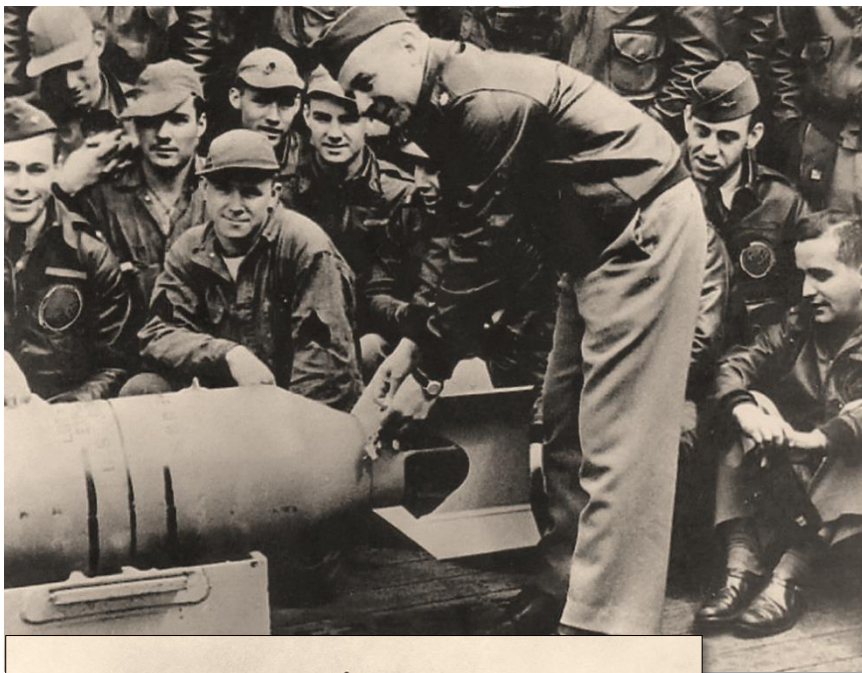
Få uger efter japanernes overraskende angreb på den amerikanske flådebase Pearl Harbor i Hawaii-øgruppen den 7. december 1941 var der langs hele den nordamerikanske vestkyst udkommanderet civile og militære patruljer, som skulle spejde ud over Stillehavet og være opmærksomme på det mindste tegn på en mulig japansk invasionsstyrke. Invasionen udeblev, men tre år senere opstod en ny trussel opsendt fra den anden side af Stillehavet af de kejserlige japanske styrker – verdens første interkontinentale våben: Fu-Go-ballonen.

Allerede i november 1943 blev der oprettet en helt speciel amerikansk militærenhed i Fort Benning i Georgia. Året efter var den vokset til bataljonstørrelse og blev nu forstærket af specialuddannede soldater, som skulle springe ud med faldskærm og slukke skovbrande. En enhed på 2.700 civilpersoner og soldater under kodenavnet Firefly Project skulle sættes ind mod en ny trussel fra vest: Japanske balloner var siden november 1944 i stort tal svævet ind over det amerikanske fastland og havde udløst bomber. Selv om truslen ikke var kendt i offentligheden pga. krigscensuren pålagt aviser og radio, og ballonerne derfor ikke skabte frygt i den amerikanske befolkning, var de militære myndigheder alligevel bekymrede, for ballonerne kunne også medføre biologiske våben, og så ville fanden være løs.

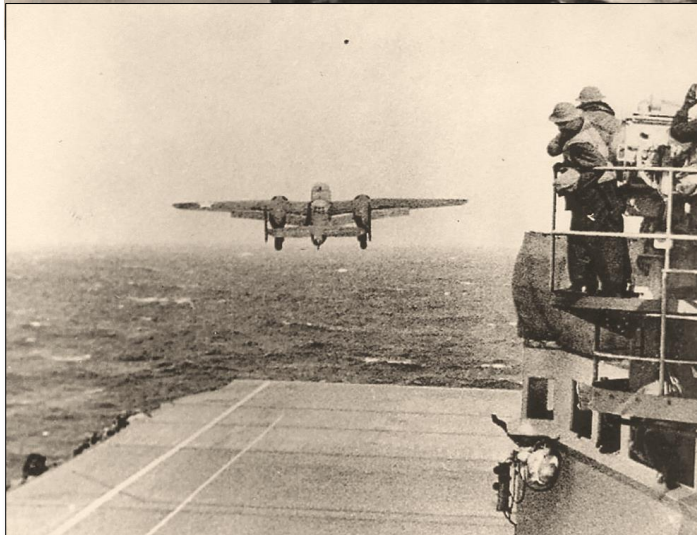
Et nyt projekt fødes

Ballonangrebene var de seneste af en række japanske forsøg på at angribe det amerikanske fastland under Anden Verdenskrig. I februar 1942 beskød den japanske ubåd I-17 et oliefelt ud for kysten ved Santa Barbara og beskadigede et pumpehus. I juni samme år beskød ubåd I-25 en kaserne ved Oregon og ødelagde en basketballkurv. Tre måneder senere lykkedes det besætningen på den samme ubåd at samle og få et lille specialbygget vandfly i luften. Flyet kastede brandbomber, som forårsagede et par mindre skovbrande. Men det mest seriøse angreb på amerikanernes hjemmebane blev balloner udstyret med bomber.

Ideen blev skabt af generalmajor Sueki Kusaba og realiseret af major Teiji Takada og hans stab. Ballonerne skulle udnytte den kraftige vinterluftstrøm, som japanerne havde opdaget i atmosfæren højt over Japan – det der i dag er almindeligt kendt som jetstrømmen. Den epokegørende opdagelse af jetstrømmen blev gjort allerede i 1920'erne af den japanske meteorolog Wasaburo Ooishi på grundlag af mange hundrede vejrballonopsendelser. Jetstrømmen findes over 9,15 km (30.000 fod) og kan føre en stor ballon tværs over Stillehavet på tre dage – en flyvetur på mere end 8.000 km. Ballonerne skulle bringe bomber ind over USA og smide dem for at dræbe mennesker, ødelægge bygninger og sætte skove i brand. På denne måde ville japanerne straffe amerikanerne for oberstløjtnant Doolittles overraskende bombetogt mod Tokyo og andre japanske byer i 1942 og samtidig højne moralen på hjemmefronten.

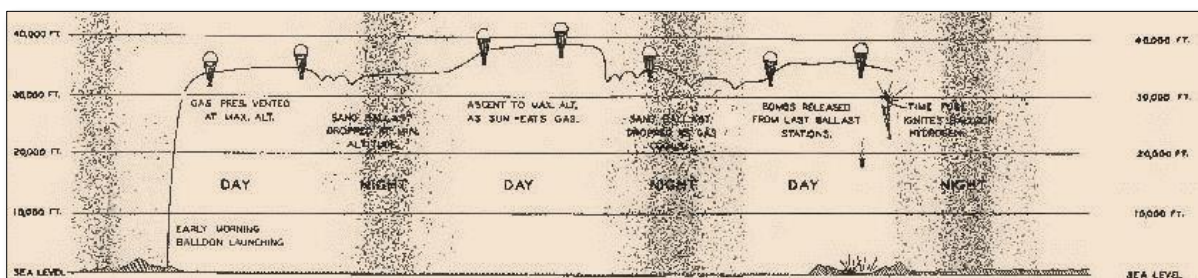
Oberstløjtnant James H. Doolittle (1896-1993) sætter en japansk medalje fast på en 500 pund-bombe under en ceremoni på dækket af hangarskibet USS Hornet, kort før hans styrke på seksten B-25 bombefly skal lette med kurs mod Japan den 18. april 1942. Krigscensuren har fjernet uniformsemblemer m.m. på mandskabet i baggrunden.

Doolittles luftangreb den 18. april 1942 på Japan var den hidtil mest risikofyldte operation under de første måneder af Stillehavskrigen. Seksten B-25 bombefly, hver med en fem mand stor besætning, angreb Tokyo-området, og nogle få ramte Nagoya. Skaderne på de udvalgte mål var begrænsede, og ingen af bombeflyene nåede de kinesiske flyvepladser, hvor bombeflyene skulle have landet, men kun få besætningsmedlemmer mistede livet. Til gengæld fik angrebet stor psykologisk betydning i den japanske militære overkommando, hvor det skabte flovhed.

Fu-Go

Japanerne kaldte det nye våben for "fusen bakudan", som betyder "ballonbomber" eller "ildballoner". Projektet fik kodenavnet Fu-Go. "Go" var det japanske militærs betegnelse for "forsøgsnummer". "Fu" er skrifttegn nr. 32 i det japanske skriftsprog. Betegnelsen "Fu-Go" betyder således det "32. våben i serien", hvilket fortæller, at det japanske militær eksperimenterede med mange våbentyper.

Den typiske flyveprofil for en Fu-Go ballon fra Japan til Nordamerika. Fu-Go ballonerne fløj meget højt og forbavsende hurtigt. Det gjorde det svært for amerikanske fly at nedskyde ballonerne, inden de nåede ind over det amerikanske fastland.

Ballon-truslen imødegås

Firefly Project: På den nordamerikanske vestkyst skulle fly nedskyde balloner, og brandmænd (såkaldte Smoke Jumpers) skulle springe ud i faldskærm og slukke skovbrande. Projektet var aktivt i perioden april-oktober 1945. The 555th Parachute Infantry Battalion (PIB) med kælenavnet "Triple Nickle" foretog 1.200 udspring og var med til at slukke 36 brande. Historien melder ikke noget om, hvorvidt Fu-Go balloner forårsagede disse brande. 555th blev overført til almindelig tjeneste den 9. december 1947.

Sunset Project: Når et observatørkorps (Ground Observer Corps) langs kysten spottede mistænkelige objekter på himlen, blev en jager – oftest en Lockheed P-38 Lightning eller en Northrop P-61 Black Widow – sendt op, og under ledelse af et radarvarslingsystem kaldet Ground-Controlled Intercept (GCI) ledt mod objektet for at skyde det ned. Det var også projektets opgave at forsøge at bjærge balloner, så man kunne undersøge, hvordan de bedst blev sporet på radar. Systemet var delvist etableret i april 1945. Selv om næsten 500 fly i perioden 1. dec. 1944-1. september 1945 var på udkig efter balloner, blev kun to Fu-Go balloner skudt ned af fly over det nordamerikanske kontinent. På øgruppen Aleuterne, som Fu-Go ballonerne skulle passere på deres vej mod fastlandet, nedskød jagerfly og antiluftskys adskillige balloner.

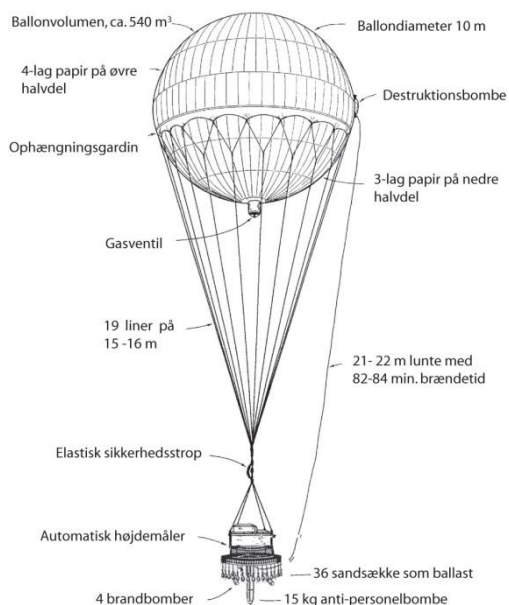
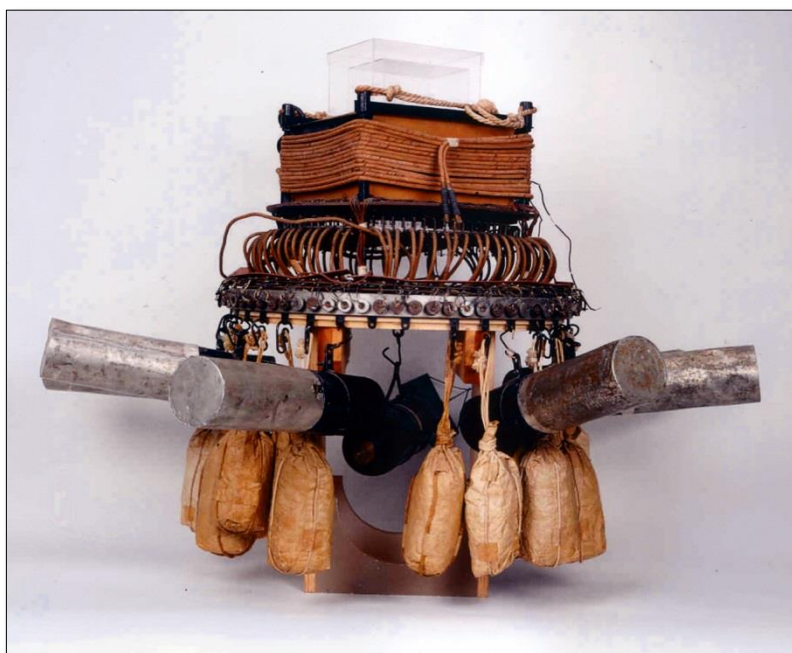
Lightning Project: Dette projekt skulle forberede Nordamerika på bakteriologiske angreb, fx mund- og klovsyge, japansk hjernebetændelse og anthrax. Landbrugsministeriet, sundheds- og landbrugskonsulenter, dyrlæger, landbrugsskoler, ja, selv 4-H klubber, blev opfordret til at være opmærksomme på alle mistænkelige sygdomme blandt dyr og vegetation. Strategisk vigtige områder i det vestlige Nordamerika blev forsynet med kemikalier og lign. til rensning efter giftangreb.

En teknisk bedrift

Det var en stor teknisk udfordring at udvikle en ballon, som kunne klare rejsen over Stillehavet for derefter at smide en bombelast. En ballon fyldt med hydrogen (brint) udvider sig og stiger, når den opvarmes af Solen, og trækker sig sammen og falder, når den nedkøles. De japanske ingeniører udviklede et system styret af en trykmåler. Når ballonen kom under 9 kilometers flyvehøjde, blev der udløst en lille sprængladning, som løsrev sandsække fastgjort til en aluminiumsring. Sandsækkene blev kastet parvis og symmetrisk, så ringen ikke kom ud af balance. Når ballonen steg til over 11,6 kilometers højde (38.000 fod), aktiveredes en ventil, som lukkede hydrogen ud af ballonen. Der blev også åbnet for hydrogenet, hvis ballonens tryk nåede et kritisk punkt.

Kontrolsystemet skulle føre ballonen sikkert gennem tre dages flyvning, og på dette tidspunkt var ballonen sandsynligvis over USA, og den sidste ballast kunne smides. En lille sprængladning

udløste bomberne, som også var ophængt i ringen, og antændte en knapt 20 meter lang lunte, der nåede op til midtvejs på ballonen, hvor den efter 84 minutters brændetid antændte en lille sprængladning, som skulle ødelægge ballonen.

På Canadian War Museum i Ottawa er der udstillet en bjærgtet Fu-Go ballon. Billedet viser lasten med aluminiumsringen – med en diameter på en meter, hvori der var ophængt 32-36 sandsække som ballast – samt den totale armering: 4 brandbomber og i midten en 15 kg bombe. De amerikanske myndigheder troede ikke, at Fu-Go ballonerne kunne være fløjet hele vejen fra Japan til det amerikanske fastland. Mange mente, at de måtte være opsendt fra japanske ubåde ved den nordamerikanske kyst eller sågar fra krigsfangelejre i USA eller fra interneringslejre for amerikanere af japansk herkomst. Til sidst analyserede amerikanske geologer sandsækkenes indhold og kunne på grundlag af sandets sammensætning og indholdet af mikroskopiske havdyr fastslå, hvilke strandområder i Japan sandet stammede fra. Ballonerne havde virkelig tilbagelagt en rejse på 8.000 km.

Disciplin og kampgejst

Fu-Go ballonen skulle i alt kunne løfte 900 kg, hvilket krævede en hydrogenballon med en diameter på ca. 10 meter og et rumfang på omkring 540 m³. Ballonen blev i testperioden udviklet i to versioner: En version fremstillet af gummibelagt silke og udviklet af flåden og en anden version fremstillet af papir udviklet af hæren. Sidstnævnte ballontype blev valgt efter en forsøgsperiode, da den var den billigste og letteste. Papirballonen var fremstillet af washi-papir udvundet af barken fra en morbærbuske-art. Papiret var lufttæt og meget stærkt. Det fandtes dog kun i mindre ark, så arkene skulle limes sammen og også lægges oven på hinanden i flere lag. Til det brugte man lim udvundet af en rodknold, som japanerne kaldte "devil's tongue". Sultne børnearbejdere stjal ofte limen og spiste den.

Japanske papirfabrikker kunne ikke levere den nødvendige mængde papir og heller ikke i den ønskede kvalitet, så den japanske ungdom skulle mobiliseres. Arbejderne var fortrinsvis teenagepiger, fordi de var fingernemme. De unge piger skulle have korte negle, gå med handsker og måtte ikke bære hårnåle. De arbejdede indendørs i store teatre, sportshaller, fabriks-haller og lignende under det vi i dag ville kalde slavelignende forhold: 12-timers vagter, sparsom kontakt med familien, elendige arbejds- og boligforhold og madrationer på sultegrænsen. Piger på nattevagten fik udleveret piller, der indeholdt amfetamin, så de kunne holde sig vågne under arbejdet. Moralen var høj, for pigerne var ligesom alle andre skolebørn fodret med krigspropaganda. Skoler var omdannet til militære enheder, som fik besøg af militærfolk, der

underviste eleverne til at gøre deres pligt for Japan. Pigerne på Fu-Go fabrikken vidste, at de arbejdede på noget stort og vigtigt, som kunne skade den store fjende USA, men ikke i detaljer, hvad det gik ud på.

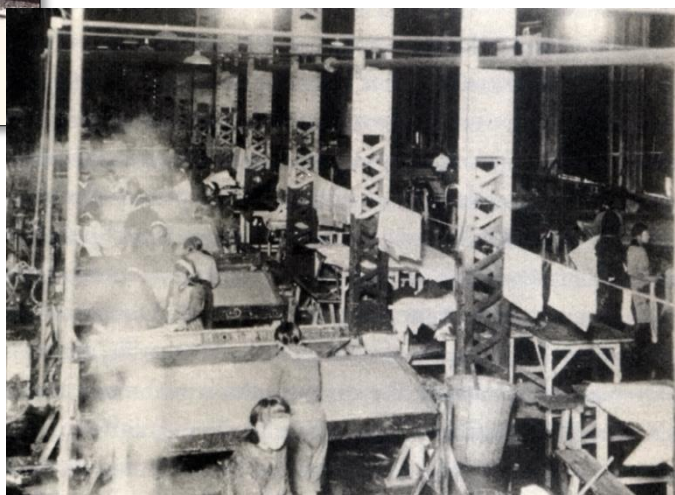
I september 1944 blev de første balloner afprøvet. Det skete, mens de japanske øer blev bombet af amerikanske fly. De amerikanske angreb udrettede ikke større skader, men styrkede japanernes patriotisme og forstærkede ønsket om at få hævn.

Japanske piger skærer papiret til på et tørrebord. De bærer pandebånd med tekster som "Elevernes særlige angrebsstyrke".

Nederst:

Fabrikshallen Kokura Arsenal havde en så høj luftfugtighed, at den mest af alt mindede om en sauna. Alle vinduer var mørkelagt, så arbejdet kunne foregå i dybeste hemmelighed. Børnearbejderne kaldte stedet for "Fabrikken med det ultimative mørke".

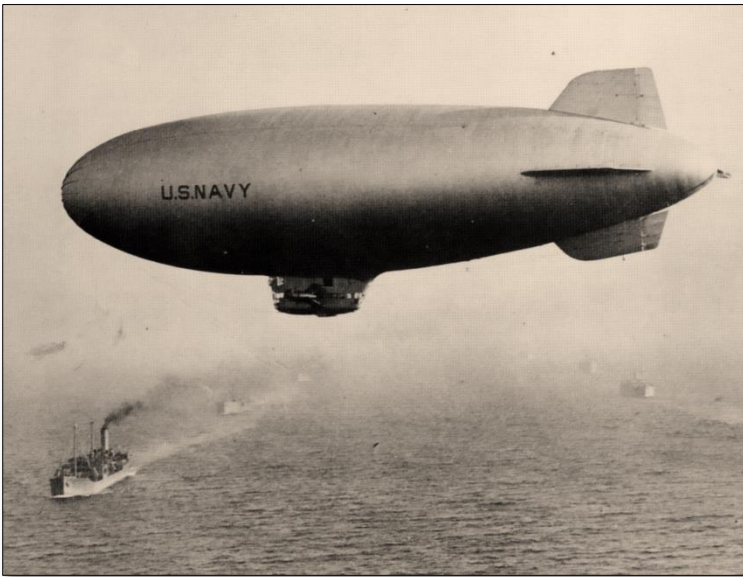

Angrebet sættes ind

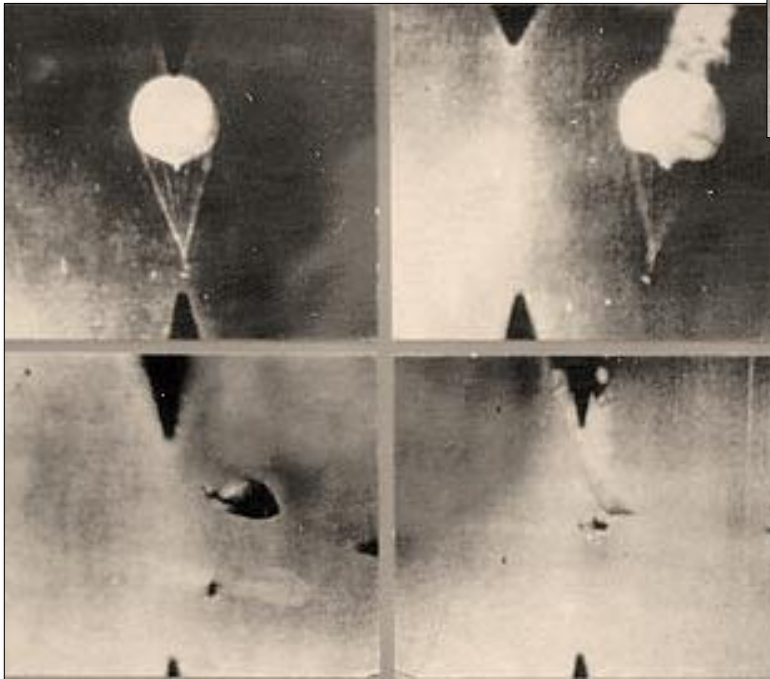
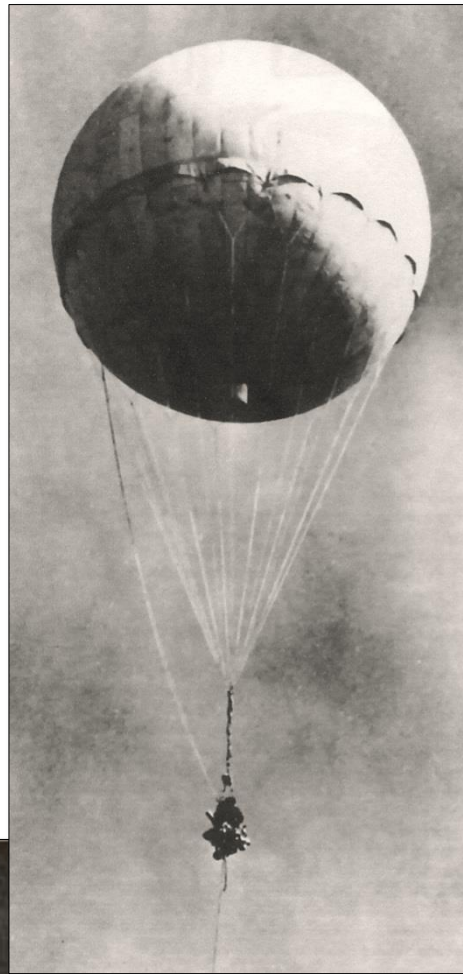
Den 3. november 1944 blev den første af i alt 9.300 Fu-Go balloner opsendt med det nordamerikanske fastland som mål. Japanerne havde tre opsendelsessteder på østkysten af øen Honshu, øst og nordøst for Tokyo:

Ichinomiva (6 opsendelses-pladser), Otsu (9 opsendelsespladser) og Nakoso (6 opsendelsespladser). Her var der gode jernbaneforbindelser, et velegnet terræn og minimal risiko for, at mislykkede opsendelser kunne gøre skade. Fra de tre steder kunne maksimalt opsendes 200 balloner pr. dag, og hver ballonopsendelse krævede 30 mands arbejde.

I den amerikanske offentlighed skabte to begivenheder fornyet frygt for angreb: Nazi-Tyskland var begyndt at angribe London med V2-raketter, og i Stillehavet blev flådefartøjer angrebet af japanske selvmordspiloter. I de kommende måneder blev den amerikanske befolkning opmærksom på, at noget mystisk foregik. En japansk invasion truede. Der blev observeret balloner og hørt drøn efter eksplosioner fra Californien til Alaska. Ved Thermopolis i Wyoming så forbløffede amerikanere noget, der lignede en dalende faldskærm. En bombe eksploderede, og vragester blev fundet omkring krateret. Et P-38 Lightning jagerfly skød en ballon ned nær Santa Rosa i Californien; en anden ballon blev observeret over Santa Monica, og stumper af washi-papir med japanske skrifttegn blev fundet på gaderne i Los Angeles. To balloner blev samme dag bjærget i Modoc National Forest øst for Mount Shasta. Tæt ved Medford i Oregon eksploderede en ballon i et flammehav. Flåden fandt balloner i havet. Ballonrester blev fundet i henholdsvis Montana, Arizona, Saskatchewan og i Yukon. En handlekraftig sherif i Montana skød en ballon ned med et enkelt skud fra sin jagtriffel. Endelig lykkedes det et af hærens fly at vippe en ballon omkuld, så den dalede uskadt til jorden, hvor den kunne undersøges og filmes.

Amerikanske luftskibe tilhørende flåden blev ofte forvekslet med Fu-Go balloner af observatører på jorden og mødt af kampklare jagerfly. Fu-Go ballonen til højre blev ramt af et af flådens fly ved flådebasen Moffett Field i Californien den 10. januar 1945. Ballonen er i dag udstillet på The National Air and Space Museum i Washington, DC.

Hundredvis af civile observatører i Ground Observer Corps (GOC) skulle være på udkig efter Fu-Go balloner. Så de en ballon, blev et jagerfly sendt af sted og sporet ind på ballonen med hjælp fra radarer på jorden. Effektiviteten af dette beredskab var til at overse: Jagerne nedskød færre end 20 balloner. Og da beredskabet endelig var oppe på højeste niveau i maj 1945, havde japanerne indstillet ballon-opsendelserne. Det vidste observatørkorpset ikke, så de forventede stadig at se Fu-Go balloner, hvilket de også gjorde – troede de. 68 gange blev jagere sendt på vingerne for

at møde formodede Fu-Go balloner, der ved nærmere eftersyn vidste sig at være flådens luftskibe, Venus eller en af de vejrballoner, som blev opsendt fire gange dagligt fra landets større lufthavne. Ovenstående billedserie er taget fra et jagerfly under nedskydningen af en Fu-Go ballon den 11. april 1945 ved øen Attu i øgruppen Aleuterne mellem Alaska og Rusland.

Censur

Den 1. januar 1945 bragte tidsskriftet Newsweek artiklen "Balloon Mystery", som blev fulgt op af en historie i en avis dagen efter. Newsweek-artiklen fremsatte bl.a. den teori, at ballonerne kunne have medbragt spioner. Avisomtalen fik myndighedernes afdeling for krigscensur (Office of Censorship) til at kontakte samtlige aviser (over 2.000) og radiostationer og forbyde dem at omtale ballonerne og deres angreb. Strategien gik ud på, at japanerne ikke skulle få nys om bombernes effektivitet og rækkevidde. Af hensyn til nationens sikkerhed samarbejdede pressen, og japanerne fik kun kendskab til en enkelt mission, hvor en Fu-Go ballon nåede Wyoming og faldt ned, uden at bombelasten eksploderede.

På den japanske hjemmefront berettede propagandamaskinen om kolossale skovbrande i USA, en panikslagen amerikansk befolkning og mindst 10.000 ofre. De sensationelle, men opdigtede nyheder, blev udsendt den 17. februar 1945 og indledte en serie japanske radioudsendelser fra det engelsksprogede *Domei News Agency*. I virkeligheden dræbte Fu-Go ballonerne "kun" seks personer. Den 5. maj 1945 var den 26-årige præst Archie Mitchell og hans kone Elsie på søndagsskoleudflugt med fem børn i alderen 11-14 år i Fremont National Forest nær byen Bly i staten Oregon. Mens præsten tog madkurven ud af bilen, fandt hans hustru og børnene noget interessant mellem træerne. Et splitsekund senere dræbte en voldsom eksplosion de fem børn og præstens kone på stedet. De blev de eneste krigsofre på det nordamerikanske fastland under Anden Verdenskrig. På dette tidspunkt var japanerne holdt op med at opsende flere balloner, da de troede, at våbnet var en fiasko.

Six Persons Killed In Oregon Blast

Lakeview, Ore., May 7 (UP)—The sheriff's office at Lakeview today was investigating the explosion of an unidentified object which late Saturday killed a woman and five children some 15 miles east of Bly.

Those killed were Mrs. Archie Mitchell of Lakeview; Sherman Shoemaker, 12; Jay Gifford, 12; Eddie Engen, 13; Joan Patzke, 11; and Dick Patzke, 13.

The Rev. Archie Mitchell, accompanying his wife and the children on the outing, was a slight distance away from the others when the accident occurred. He was uninjured.

Ulykken i Bly blev kort omtalt i pressen den 7. maj 1945. At ulykken skyldtes en japansk bombe, var kendt af stort set alle journalister og radioværter i det vestlige USA, men de kunne ikke fortælle om det. Ordet "bombe" måtte slet ikke nævnes. Der gik naturligvis rygter om Fu-Go ballonerne, da mange havde set dem eller kendte nogen, som havde. Det betød også, at der opstod pudsige historier frembragt af invasionsfrygt. En kvinde i Selawik i Alaska fortalte de lokale myndigheder, at hun en nat havde set en ballon, og "at små mænd kravlede ned ad en stige til jorden". Myndighederne fandt ingen ballon, og i rapporten blev der bl.a. skrevet: "Man kan nemt forestille sig, at hun havde set de lange reb og gondolen, og 'de små mænd' komme ned fra ballonen – japanerne er jo små, og vi forventede at blive angrebet hvert øjeblik, det skulle være". Selv om Western Defence Command ikke mente, at ballonerne landsatte fjendtlige soldater, betød historien fra Selawik, at beredskabet var ekstra højt i dette område.

Bombeulykken i Oregon tvang de amerikanske myndigheder til at ophæve pressezensuren. Det skete den 22. maj 1945, så befolkningen kunne advares mod ballonerne og den skjulte bombetrussel i naturen. Allerede den 14. maj havde generalmajor Henry C. Pratt, leder af Western Defense Command, mildnet censuren, idet han havde sat en mund-til-mund-kampagne i gang. Informationer om Fu-Go ballontruslen skulle spredes via handelsstandsforeninger, Rotary- og Lions-klubber o. lign.

Censuren havde været så effektiv, at truslen fra Japan aldrig blev en del af amerikanernes kollektive krigsminder. De fleste primærkilder om ballonangrebene forblev klassificeret helt op i 1970'erne, fordi viden om Fu-Go ballonteknologien blev brugt af det amerikanske militær i egne spionageaktiviteter under Den Kolde Krig, ikke mindst ifm. Skyhook-ballonerne. Nogle mener, at den største virkning af Fu-Go ballonoperationen på længere sigt måske blev, at den skabte præcedens for officiel hemmeligholdelse og censur vedrørende rapporter om fremmede, flyvende objekter – i det mindste i krigstid.

De amerikanske myndigheders pressemeddelelse om balloncensuren ophør var en lille propagandasejr for Japan. Selv om den allersidste Fu-Go ballon var blevet opsendt fra Japan i april 1945, meddelte en japansk talsmand på *Domei News Agency* den 4. juni, at de hidtidige ballonopsendelser blot

havde været eksperimenter. Nu ville man "igangsætte et angreb i stor målestok med balloner bemanded med japanere fulde af dødsforagt", og at det kun var "optakten til noget virkelig stort". I virkeligheden var ballonprojektet blevet lammet af mangel på bekræftede resultater, ligesom amerikanske B-29 bombefly havde ødelagt to af de tre fabrikker, som producerede hydrogen til Fu-Go ballonerne, så general Kusaba var blevet tvunget til at indstille operationen.

Det kunne have udviklet sig meget alvorligt

I dokumentarfilmen *On a Wind and a Prayer* (2005) fortæller Fu-Go balloneksperten Robert C. Mikesh, forfatter til bogen *Japan's World War II Balloon Attack on North America*:

"Ballonbombeangrebet mod Nordamerika var en reel trussel. Det fandt virkelig sted, og det kunne have udviklet sig meget alvorligt ... når man tænker på, hvor mange bomber, der lå spredt over hele USA, skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvilken panik det kunne have skabt. Tænk også på de brande, det kunne have forårsaget. Vores fantasi kan let løbe af med os, når vi tænker på, hvad der kunne være sket."

I dokumentarfilmen fortæller Michael Unsworth, historiker ved Michigan State University:

"... Det kunne have skabt store problemer for infrastrukturen i USA og Canada, både militært og civilt. Specielt, hvis der var blevet brugt biologiske våben, som kunne have skabt dødelige sygdomme blandt dyr og mennesker. Bare det at registrere, undersøge og gennemføre karantæner kunne i den grad have belastet infrastrukturen."

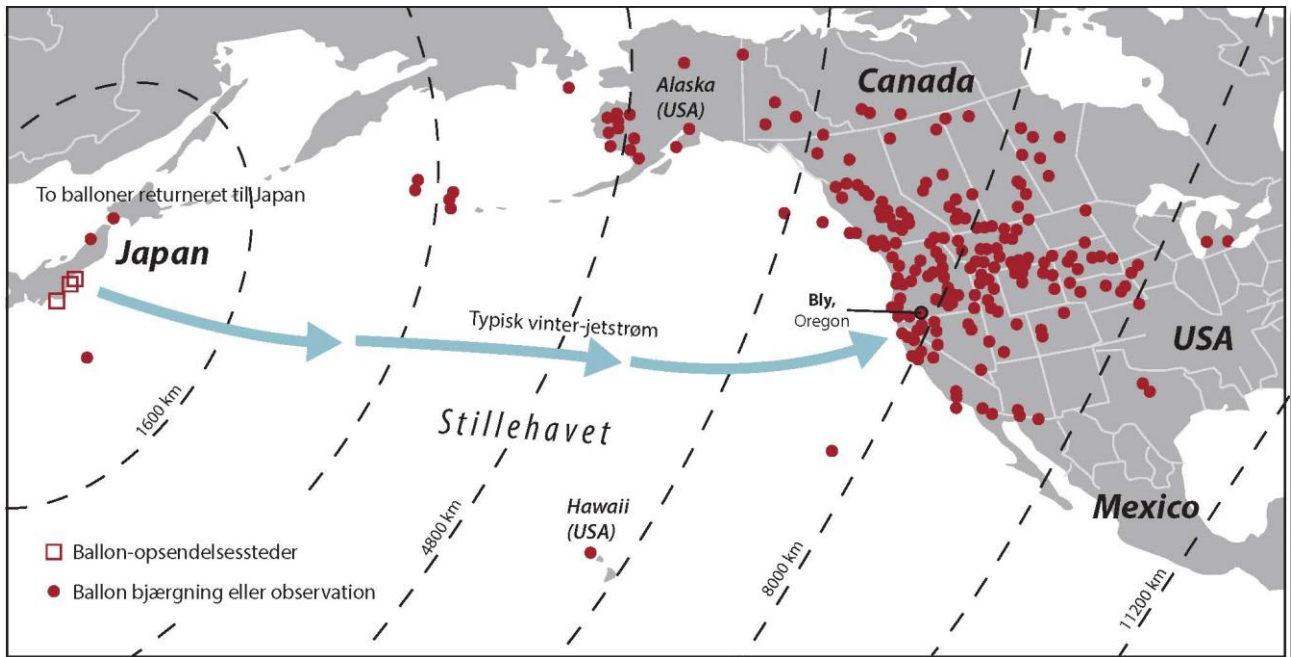
Den amerikanske frygt var ikke grebet ud af luften. Japanerne havde bl.a. en koncentrationslejr kaldet Unit 731 i Ping Fan i det japanskbesatte Manchuriet i det nordøstlige Kina, hvor 3.000 japanere, heraf mindst 300 læger, andet sundhedspersonale og videnskabsfolk fra midten af 1930'erne udførte uhyrlige forsøg, bl.a. med biologiske- og kemiske våben med tusindvis af fanger og dyr som forsøgskaniner. Omverdenen fik kendskab til rædslerne og den potentielle trussel for omverdenen, da det lykkedes fanger at flygte fra en lignende dødslejr nær Ping Fan.

Lige ved og næsten

Bedst som japanerne næsten havde opgivet at skabe panik i Nordamerika med Fu-Go ballonerne, var de meget tæt på at få succes. Den 10. marts 1945 dalede en af de sidste Fu-Go balloner ned fra en regnfuld himmel ved Columbia River i Washington nær Hanford Works, som var tilknyttet det superhimmelige Manhattan Projekt. Ballonen havnede i højspændingsledningerne, som førte ind til den reaktor, der arbejdede i døgndrift for at producere plutonium til atombomben, der senere skulle ramme Nagasaki. Det gav en kortvarig strømafbrydelse. Angrebet viste amerikanerne, at nødstrømsforsyningen og de øvrige sikkerhedsforanstaltninger virkede.

Der blev i øvrigt set adskillige andre Fu-Go balloner i nærheden af Hanford Works, både før og efter "angrebet". Disse oplevelser påvirkede medarbejderne i projektet. Den amerikanske fysiker J. Robert Oppenheimer, som stod i spidsen for Manhattan Projektet, husker en hændelse ved Los Alamos i New Mexico før den allerførste atomprøvesprængning den 16. juli 1945:

"Jeg kan huske en morgen, da næsten alle medarbejdere stod udenfor og betragtede et kraftigt lysende objekt på himlen. Nogle betragtede det gennem kikkert. Fra den nærliggende Kirtland Field fik vi at vide, at ingen af deres jagere havde formået at komme tæt på objektet. Vores personalechef var en besindig mand, og han kom til sidst ind på mit kontor og spurgte mig, hvornår vi havde tænkt os at holde op med at beskyde Venus ... Verdens allerbedste videnskabsfolk var lige så tilbøjelige til at lide af krigsnervøsitet som alle andre. Nogle af videnskabsfolkene var overbeviste om, at de kunne se en 'gondol' under 'ballonen'."

Japanerne havde oprindeligt planlagt at opsende 15.000 Fu-Go balloner. De nåede at producere og opsende 9.300. Produktionsprisen var ca. 2.000 dollar pr. stk. Den japanske overkommandos egne beregninger forudsagde, at ca. 10 %, dvs. 900-1.000 balloner, formentlig ville kunne overleve den voldsomme flyvetur tværs over Stillehavet. Amerikanske statistikker viser, at kun 285 Fu-Go balloner blev observeret, fundet, set eksplodere eller skudt ned i perioden 4. november 1944 til 8. august 1945. To balloner kom aldrig længere end til Japan, men styrtede ned uden at gøre skade. Der kan i dag ligge mange hundrede japanske bomber i den amerikanske natur.

Japanerne indstillede Fu-Go programmet af to hovedårsager: Japan savnede råstoffer. Det blev stadig vanskeligere at skaffe materialer til papirfremstillingen, og amerikanernes bombing af japanske fabrikker havde ødelagt produktionen af hydrogen. Endelig var en stor del af jernbanenettet ødelagt. Den anden hovedårsag til ballonstoppet var, at japanerne ikke kunne få informationer om, hvorvidt ballonerne overhovedet nåede frem til Nordamerika. Japanske officerer har efter krigen fortalt, at selv om verdenskrigen var fortsat til efteråret 1945, hvor jetstrømmen igen var tilstrækkelig kraftig, ville den japanske hær ikke have genoptaget Fu-Go programmet. Officererne fortalte også, at hæren ikke havde forventet, at Fu-Go ballonerne ville have været et effektivt angrebsvåben. Hovedformålet var den propagandamæssige gevinst på hjemmefronten, nemlig behovet for at tage hævn for Doolittles bombing af Tokyo tre år tidligere. Fu-Go ballonerne var en teknisk bedrift, men en militær fiasko. De blev aldrig den trussel, hverken psykologisk eller fysisk, som japanerne havde forestillet sig. De store skovbrande udeblev, ikke mindst fordi den seks måneder lange ballonoperation fandt sted i perioden november 1944-april 1945, dvs. i vintermånederne hvor skovene er mest fugtige i Nordamerika. Som interkontinentalt terrorvåben blev Fu-Go ballonerne derimod et varsel om den frygt og spænding, som skulle komme til at præge Den Kolde Krig og dens langt mere slagkraftige, luftbårne våben.

Fu-Go balloner og ufoer

Fu-Go ballonerne førte til mange nedstyrtninger, som blev undersøgt af både militære efterretningsfolk og agenter fra FBI. Da de første rapporter om "skiver" eller "diskosser" fremkom 2-3 år senere i 1947, blev der trukket paralleller til Fu-Go ballonerne, og mange af de samme mennesker, som havde undersøgt nedstyrtede Fu-Go balloner, blev sat til at undersøge observationer af de "nye" objekter.

En nedstyrtet Fu-Go ballon fundet den 23. februar 1945 ved Burns i Oregon undersøges.

For det utrænede øje kunne mange dele fra en Fu-Go ballon isoleret set se gådefulde ud. Det skiveformede objekt på fotoet til højre er ballonens gasventil.

I marts 1990 (dvs. fire år før publiceringen af det amerikanske flyvevåbens første rapport om Roswell-sagen med Mogul-ballonforklaringen) skabte forfatteren John Keel med en artikel i FATE Magazine røre i visse ufokredse ved at foreslå, at objektet, som styrtede ned ved Roswell i New Mexico i sommeren 1947, kunne have været en Fu-Go ballon. Beskrivelsen af vragresterne (bl.a. små balsatrælige bjælker med mærkelige skrifttegn og et brunt pergamentlignende materiale – påtrykt blomster – spredt over et stort område) kunne til dels godt passe på en eksploderet Fu-Go ballon, ligesom det ikke var umuligt, at en eller flere Fu-Go balloner kunne være faldet ned to år efter krigens ophør – selv tæt på New Mexico. John Keel skrev bl.a.:

"Næsten et år efter krigens afslutning dukkede en ballon op ved grænsen mellem Colorado og New Mexico. I Durango Chapbook juli 1946 stod der, at den 19. april 1946 rapporterede to mænd, at Navajo-søen var blevet bombet af et brunt, flyvende objekt. De fortalte, at et sølvfarvet objekt faldt ned fra en brun kugle. Lige før det nåede vandoverfladen, eksploderede det med flammer i alle retninger. Kuglen satte farten op og forsvandt ... To store, brune papirballoner, den ene med juletræsformede 'istapper'

hængende ned, blev fundet af to campingturister nær Malheur-søen dette forår, stod der i en kort notits i The West Oregonian den 27. september 1947. Resterne af en tredje ballon med et mærkeligt instrument blev fundet i Klamath County i august. Folk fra hæren besøgte stedet og fjernede alle stumperne. Alle tre balloner så ud til at være håndlavede, og ifølge øjenvitnerne var der mærkelige tegn, som lignede orientalske inskriptioner, på dem.”

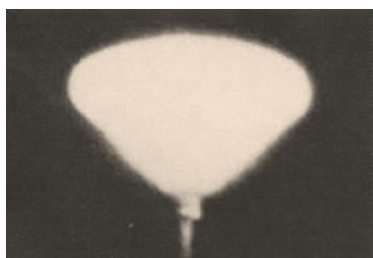
Ifølge de officielle optegnelser over dokumenterede observationer eller bjærgninger af Fu-Go balloner, er der ikke styrtet nogen Fu-Go ballon ned i New Mexico.

Et FBI-dokument fra 1947 viser, at FBI trak en parallel mellem undersøgelserne af diskosser/skiver/flyvende tallerkener i 1947 og undersøgelserne af japanske Fu-Go balloner i 1944-45:

”Det er opfattelsen, at omstændighederne omkring de flyvende tallerkener og flyvende diskosser er meget lig den situation, som FBI stod over for, da bureauet under den forgangne krig behandlede klager forårsaget af observationer af japanske balloner. Som det vil være bekendt, iværksatte FBI på grundlag af disse klager en større undersøgelse og opsporede adskillige balloner på vegne af hæren, som på sin side informerede bureauet om, at der var tale om militære våben, og at hæren derfor overtog sagen. Det gjorde den, og efter forholdsvis kort tid udsendte den en pressemeddelelse om det fremragende arbejde, som hæren havde udført med at lokalisere disse japanske balloner. Ud fra de tilgængelige informationer er der på nuværende tidspunkt intet, der tyder på, at disse skiver bør behandles som andet end militære våben. FBI har ingen mulighed for at fastslå, hvilke eksperimenter hæren og flåden udfører, og om sådanne [skiver] kan skyldes disse eksperimenter. Vi har heller ingen muligheder for at afgøre, hvor langt russerne er kommet med givne eksperimenter, eller hvorvidt sådanne kan være et resultat af forsøg udført af den russiske hær.”

I sommeren 1947 var det således meget almindeligt at mene, at observationerne af skiver/diskosser/tallerkener ikke var meget anderledes end undersøgelserne af de japanske Fu-Go balloner et par år tidligere. Dette kan også forklare, hvorfor myndighederne – og måske også personalet på Roswell Army Air Field – koblede skiver og balloner sammen i sommeren 1947, som det bl.a. fremgår af den første pressemeddelelse fra Roswell-basen.

Intet tyder på, at FBI eller andre myndigheder i 1947 forbandt det nye himmelfænomen med fremmede rumskibe. Tankebanerne var i højere grad sporet ind på militære våben af en eller anden slags, belært af erfaringerne fra Fu-Go ballonerne.

En del ufooplevelser fra 1940'erne, gravet frem af ufoentusiaster som har ledt efter tidlige observationer, kan skyldes Fu-Go balloner. Øverst ses to fotos fra 1940'erne. De er blevet kaldt ufofotos, men sammenlignet med de to nederste fotos – som med sikkerhed viser Fu-Go balloner – er ligheden ganske slående.

